

11
Cantaires i ex-cantaires estimats: No em pensava pas jo que
l'afecte que per mi sentien tingrés, tucara una nova mani-
festació del caràcter intranquablement íntim, com és aquest
acte d'amni, ideat i organitzat especialment per vocal-
tres. Com vos pregunto i em commoque aquesta idea
i ri us haig d'èsser franc, de primer antuvi em va passar pel
cap de no acceptar-la, tot agraint-la ^{era un alibi} ~~la vostra~~ benevolença
semblava que el fet de l'acceptació ^{era un alibi} ~~la vostra~~ benevolença
envers la meua persona. Però, després de sospesar bé la
idea, va pesar més la il·lusió abandonada de tenir aquest
nou contacte amb vosaltres, que és molt més que el contac-
te quasi quotidià, perquè és un contacte mitjançant
el qual tots tenim consciència ~~de~~ ^{de} so que significa una
col·laboració estreta i continuada durant quasi tota
una vida sota el rostre i guia d'un ideal fonamenten-
tit sense ~~flors~~ ^{flors} i ~~ni~~ ⁿⁱ claudicacions, sostingut per

la fe i l'esperança, venent obstacles i dificultats. Ideal (2)
no particular, sinó col·lectiu. I aquesta col·lectivitat
la representem tots plegats i els que avui ens trobem aquí,
i els que, per circumstàncies involuntàries no hi són; els
vius i els morts que des de l'altre món encara ens encorat-
gen i ens ajuden.

Així vol dir que l'obra de l'Orfeo Català no comença a-
-rri, i que no és una obra inarticulada, composta de facetes dis-
-rents sense cap relació entre elles, cap de les quals pugui prescindir
de l'altra. Que n'és de veritat aquella sentència que diu que "la na-
-tura no fa salts". Per tant, tota ella és una harmoniosa fu-
-sió de tots els seus elements i l'unitat dins la varietat.

L'obra de l'Orfeo Català és semblant a un arbre de poderosa
soca que escampa la seva vitalitat a través d'innombra-
-bles branques, i fulles, i flors o fruits. No caguessim pas
en la trampa de desconectar les branques, les flors o els fruits
perquè llavors esdevindria la mort d'aquelles i de la nostra
institució. Així vol dir que cal ésser humil, pensant que

- cap mortal creia del no res, i que la florida esponerosa in- (3)
- interrompuda de l'Arbre de l'Orfe Català, suposa una continuï-
- tat, però, això sí, sempre renovada.

Jo vull ara aquí, perquè no estaria tranquil si no podia
per-ho, declinar aquest homenatge a tots els qui durant el temps
de la meua direcció han estat participant íntimament amb mi
en aquestes tasques, ^{de la recerca i creació} a voltes dures i espinoses, que es tornen lleugeres
i blanes quan el treball dona els seus fruits. Vull evocar el
record del mestre Joan Tomàs que estigué sempre al peu
del canó fins el llindar de la seva mort. Ell havia estat
educat des d'infant al recer de l'Orfe, i havia examinat
la llavor que havia aplegat a l'Orfe Català, creant o reculant
noves entitats germanes de la nostra. I dins aquesta, amb quina
humilitat i exemplaritat seguia les consignes dels seus fundadors.
Coneixia els secrets per a obtenir una afinació perfecta i les
relacions entre l'enimisme de la veu i l'afinació. Sabia bé que l'ú-
nicament la constància sense impaciència, és el secret de la perfecció,
que és més important cantar bé, que abansar molt i cantar mal-
discretament o malament, i coneixia a fons les essències del
nostre extens repertori en el transcorrer del temps, sense descurar

d'entusiasme per les moltes innovacions que representava, (4)
una continuïtat racionalment evolutiva.

Vull fer menció especial també del company, mestre i
sempres que compartí les tasques al·lucinant amb el meu
Tornàs, i que procedia d'una família fortament lligada
a l'esperit de l'Orfeó Català. Dotat d'un esperit organitzador,
estructurà l'oficina tècnica de l'Orfeó Català (que feu possible la
generositat d'aquell gran president que fou Felix Millet) i feu
tan excel·lents treballs per a la nostra entitat i entitats germanes,
i treballà amb excel·lents traduccions a la nostra llengua, adap-
tant-les a la música, d'una quantitat respectable d'obres es-
trangeres, alguna d'elles d'importància universal (se m'acordeix
ara la model·licia del Requiem de Brahms ^{entona i interpreta}) continuant així l'o-
bra de F. Puçol i del seu propi pare, M^{re}. Joan Sempres.

Més tard, vingué a substituir-lo l'amici Adolf Cabané,
excel·lent músic format i estretament lligat en l'ambient
del nostre orfeó que avui ens ha volgut honorar amb la se-
ua presència, car el seu esperit continua estant amb nosal-
tres, i no esmento més que els col·laboradors més estretament li-

gats en les tasques de la secció coral en els temps
de la meua direcció, i que actualment no en prementent,

(5)

Pero, a més hi ha els cantaires que feren possible la renou-
rençà de l'Orfeo Català en 1946, després de deu anys de milen-
ci amb fe i esperança ardents, amb la porta tancada que re-
presenta la mort del nostre inclit fundador que des de llavors
el premi de poder celebrar el cinquantenari de la nostra ins-
titució a la glòria, i després la mort rebuda del nostre re-
gor director ^{meu Regal} ~~quan~~ amb ple dret anava a recollir el fruit
de tants sacrificis. Tots formant pinya, Junta Directiva
meus i cantaires, vetejarem tota mena de dificultats d'or-
dre polític que encara ens feren d'~~esperit~~ de non esperò per a
vencer.

Les majors glòries artístiques de l'Orfeo Català foren
reproduïdes i se'n crearen de noves sense tancar ni repos.
Cal dir que l'escalf del públic anglès hi ajudà. L'Orfeo
es renovà, naturalment, i d'aquest contacte de la para nova

amb la vella, l'estil propi de l'Orpo Català, fet a través (6)
de la seva història (i subratllant la paraula amb orgull)
prenent noves coloracions, i la nova epígrafa per recongruència
a casa nostra i a poca de casa. Havia triomfat la nostra
humilitat i la nostra fidelitat, no esatimant esforços
per a perfeccionar-nos i corregir defectes que tots els
mortals tenim. I en aquest donar-nos continuament, no
reparant en sacrificis i hores de treball, trobarem la re-
compensa: la comprensió de tot un públic ~~admirat~~ admi-
rat que representava les entitats i més pures del nostre
poble.

I oraltat, contants actuals, entre els quals, per sort encara
se'n hi troben de l'antiga d'ava per tal de valoritzar el sabor
del vi novell, i tu, llavors, director actual, pensa el que
significa l'herència que porten a sobre. Té per fortuna que
els temps han canviat. Per aquesta raó la vostra empresa és,
potser, més plena d'esculls encara que la de la nostra
simplicitat. Quan contemplem l'estil florit de Carles i de la seva

(7)

que d'antrament han donat així de renovació a la nostra
institució, per tota part que tinguerin plena consciència
de la seva missió transcendental i que aquest sentiment de
responsabilitat i amor a l'Orfeu Català no sigui mai af-
-teït. Que tin guin a l'Orfeu Català i els seus mestres,
aquella Fe, que com diu el nostre gran Torras i Bages,
"empenya les muntanyes, omple les valls i fa plana
per el camí de la vida".

L'acte d'anar a la festa és una manifestació d'a-
-questa fe i d'aquest amor. Sovint ens veiem que no hi ha
amor el centre d'aquesta manifestació

Gràcies, amics cantaires i ex-cantaires, gràcies estimats
membres de la nostra Junta Directiva que amb el seu ^{abnegat} ~~honor~~
~~el~~ President ens han volgut acompanyar. I que ~~tenen~~
per la manifestació d'aquesta fe i d'aquest amor, i acon-

- paucis també a tu, l'únic en la transcendència gestiu (8)
tot just començades

Lluís M. Mulet

16 juny 1978